

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemanj valja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemanj valja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljanj valja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke valjajo 7 kr.
Narečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in valja trispotna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 144.

V Ljubljani, v četrtek 26. junija 1890.

Letnik XVIII.

„Ne igrajte s plavicami!“

Že večkrat so imeli domači listi priliko ožigosati protiaustrijske izjave nemško-narodne stranke in njenih pristašev, vedno pa so listi omenjene stranke take resne opomine imenovali denunciacije ali ovađuštva. To je pač najbližje sredstvo, s katerim more po pravici obdolžena stranka pokazati svoj srd kot odgovor, toda nepristranskih opazovalcev ne morejo motiti take fraze o pravem položaju stvari.

Pred kratkim smo omenili, kako nesramno in predrzno je dr. Dittes govoril pri nemškem učiteljskem shodu v Berlinu proti duhovnikom in Avstriji, kakor da bi bila naša starodavna država že pokrajina nove nemške države, katero je sklopil Bismarck s krvjo in železom.

V ponedeljek večer pa je bila v cesarskem ljudskem vrtu na Dunaju demonstracija, ki priča, kako globoko so pogrnale korenine pruske plavice na vlažnem polju nemško-narodne politike. Kraj ta je zgodovinski; dva spomenika princu Evgnu, slavnemu zmagovalcu avstrijskih sovražnikov, in vojvodi Karolu, junaškemu poveljniku avstrijske armade, spominjata mimogredoče na one čase, ko je Avstrija krvavela v dolgotrajnih vojskah proti Turkom, Francozom in onim nemškim knezom, ki so skoraj štiri stoletja posojevali svoje orožje sovražnikom cesarjev. Tu — pred očmi preslavne cesarske hiše so avstrijski dijaki priredili protiaustrijsko, nemško-narodno demonstracijo.

Dunajsko akademično pevsko društvo, katerega člani so avstrijski nemški dijaki, torej „prihodnost“ države, so imeli pevski večer; pri tej slavnosti je igrala cesarska avstrijska vojaška godba, petje je vodil avstrijski profesor. Peli so raznovrstne skladbe. Ko pa se je mladim državljanom razvnela kri, oglasili so se klici: „Die Wacht am Rhein!“

Bili so navzoči tudi treznejši ljudje, ki so svarili, naj se s to pesmijo ne skruni cesarski vrt v središču Avstrije, na prostoru, kjer tri cesarske podobe spominjajo zbrane na veledušnost slavnih Habsburžanov, naj ne žalijo src, ki so zvesto udana plemenitemu vladarju. „Die Wacht am Rhein“ je že dolgo let v Avstriji pesem za politične demonstracije, za protiaustrijske izjave in prusko-nemške namene. Ta sama na sebi lepa nemška skladba kaže le neloyalnost čutil, osobito pa pod okni cesarske palače. Zato so mnogi sikali, toda dijaki so peli pesem do konca.

Kakor bi obsojali enako demonstracijo slovenskih dijakov v protiaustrijskem smislu, tako z gnevom obžalujemo opisani čin, ki jasno priča, kak duh prešinja nemško akademično mladino na nekaterih avstrijskih vseučiliščih.

Spominjamo se dogodka, ko so dijaki neke gimnazije na Slovenskem za časa srbsko-turške vojske zapeli nedolžno Jenkovo „Sta čutiš, Srbine tužni“. Bil je krik v nemškem taboru, zatožbe „veleizdaje“ in zapor. Pri omenjeni dunajski demonstraciji pa so nemški dijaki izrazili vsaj v teoriji felonijo nasproti sveti stvari. Kam pride Avstrija, ako se bode mladina še nadalje vzgajala v tem duhu! Tu ima visoka naučna uprava obširno in hvaležno polje, da izruje do zadnje korenine vse pruske plavice, ki so na avstrijski zemlji le plod onega političnega gibanja, ki razdvaja in slabi našo državo.

Dan na dan čujemo tožbe, da so Nemci v Avstriji zatirani. Celó odličen nemški državni poslanec je pred leti trdil, da je „velik razpor med notranjo in vnanjo državno politiko“. O zatiranju avstrijskih Nemcev ni prepričan noben pameten človek tudi v Nemčiji ne, najmanj pa nemška državna vlada, ki se sevéda ne poučuje o avstrijskih

razmerah iz listov „der schärferen und allerschärfsten Tonart“. Čehi, Poljaki, Slovenci in Hrvatje bi bili gotovo radi tako zatirani, kakor so Nemci. Nemška hegemonija pa je v ustavni Avstriji nenaravna, zato naj bi nemška gospôda pozabila večletnih svojih prednostij ter se postavila na pravo avstrijsko stališče, na katerem sta mogoča pravična sprava in trajen mir med enakopravnimi sodržavljeni. Igra s plavicami pa Nemcev ne bode privedla do njihovih namenov. Zato ponavljamo: „Ne glejte preko mëj in ne dičite se s plavicami!“

III. redni občni zbor „Katol. tiskovnega društva“.

Kmalu po 10. uri popoldne se je včeraj sešlo okoli 35 gospodov društvenikov iz raznih krajev vladikovine k letošnjemu velikemu zboru v krasni dvorani knezoškofovske palače. Počastili so skupščino tudi Njih prevzvišenost društveni pokrovitelj, mil. g. stolni dekan in več prečast. gg. kanonikov.

Predsednik gosp. prof. A. Zupančič prične zborovanje z ogovorom, v katerem najprej pozdravi navzoče gospode ter jim pojasnjuje, zakaj odbor ni izvršil na lanskem občnem zboru „Katol. tiskovnega društva“ sklenjenega spremena društvenih pravil. Nato nadaljuje: Izmed rečij, ki jih je odbor obravnaval minolo družbino leto, je gotovo najvažnejše to, da je začel misliti in si prizadevati za ustanovitev lastnega doma. Pod tujo streho bivati celó zasebniku ni kaj prijetno, a z lastno bukvarno in posebno še s tiskarno delovati na tujih tleh, ima neugodnosti veliko pa ne malih. Pri vsaki popravi in napravi prav neprijetno čutimo svojo zavisnost. Prav lahko je torej umeti, zakaj se je odboru vzbudila želja po lastni hiši na primernem kraju mesta, po poslopji, v katero bi se tiskovno društvo stalno

LISTEK.

V štirinajstem bataljonu.

Obrazek iz vojne. Češki spisal Bohumil Brodský. Poslovenil Trbojski.

Na večer dné 17. junija 1878 je došel ukaz do polkovnika Hornika, da bi se štirinajsti bataljon strelcev takoj pripravil na odhod. Ob enem se je brzojavilo železniškemu ravnateljstvu, da bi bil drugi dan pred dvanajsto uro pripravljen poseben vlak, ki bi odvedel bataljon v Bosno. V ukazu je bilo zapovedano, da bi si vojaki pripravili dovelj streliva in drugih stvari, ki so potrebne za vojsko.

Ukaz je prejel polkovnik pri rodbinski slavnosti. Slavil je namreč zaroko svoje hčere Elze z mladim nadporočnikom Barto, jedinim sinom bogatega veleposestnika. Zato je bil navzoč v polkovnikovem salonu cel zbor častnikov in vsi imenitniki precôj velikega in glasnega mesta. Vse je bilo veselo. Nevesta je žarela blaženosti in krasote, in mladi nadporočnik v svoji paradni uniformi je bil neobičajno postaven in lep.

Kakor je dobil polkovnik ukaz, naznanil je častnikom mračnega čela povelje in prosil, da bi gostje odpustili, ker mora gostijo pretrgati. Med navzočniki je nastalo osupnenje in strah. Posebno nevesta je bila na smrt bleđa, ženin pa je jedva prikrival začudenje in hudo boleost. Polkovnik je za-

povedal drugim častnikom pri odhodu, da bi se pripravili in dali vsem oddelkom še ta večer primerne ukaze. Zato so hiteli takoj v vojašnice živo se pogovarjaje. Nekateri so bili veseli vojske, drugi so ugibali o njenih nasledkih itd.

Zadnji med njimi je bil Karol Barta. Bil bi celó pozabil iti za tovariši, da bi ga polkovnik ne opomnil sicer prijazno, vendar odločno, da bi izpolni svojo dolžnost.

„Jutri se poslovite od neveste. Stvar se naj izpremeni nič. Mesto za tri mesece bo poroka za devet, a pravi vojak se že veseli, da bo mogel stopiti pred svojo nevesto z lovorjeverim vencem. Elza, pojdi v svojo spalnico. Osupla si in spanje bo vplivalo dobro na-te.“

Polkovnik ja je tolažil sicer, a njegove besede jima niso šle tako k srcu, kakor se je nadejal. Obema so kapale solze, katerih se ni častnik sramoval in pala sta si v naročje. Vendar ni pozabil ženin svoje dolžnosti. Izvil se ji je iz naročja in hitel ven s klicem, da se vidita spet jutri. Ko je bila Elza sama, pala je na divan, in zaman so bile vse tolažbe. Vzpomnila se je še, da se bo tudi oče ločil ter je celó polkovnik postal nemiren.

Ob enajstih po noči je prišel v vojašnico polkovnik, da bi pregledal priprave, in čez pol ure se je vrnil obkrožen s častniki, da bi se malo odpočil. Ljudje so drli za njimi, zaman pričakuje novic. Videli so, da so se častniki poslovili drug od drugega in šli na stanovanja. O polnoči je bilo mesto mirno.

Tudi v vojašnicah je bilo tiho. Vendar niso spali strelci, ki so ležali na trdih vojaških posteljah, temveč so premišljevali, kaj pride in se spominjali svojega doma.

Pri prvem svitu se je oglašil na dvoru glas trombe. Vojaki so zapustili ležišča in hiteli urno z mesta na mesto. V pol ure so bili že popolnem napravljeni in so se vzporedili v vrsto na širokem dvoru. V tem trenutku je zaropotal težek voz, vojaki so bili preskrbljeni s pratežem. Bili so gotovi in šli bi lahko, kamor bi je klical ukaz.

Takoj so prišli tudi častniki in si ogledali svoje oddelke. Zopet je bil zadnji med njimi Barta. Bil je nenavadno bleđ, in ustnice so se mu premikale. Prišel je od polkovnika. Šel se je posloviti z Elzo. Ni vedel, ali se bo že mogel, ker je bilo še zeló zgodaj. Vendar je našel Elzo napravljeno. Gledala je skozi okno in je pričakovala njega. Hitela mu je naproti, a njene modre oči so bile polne solz. Bleđ obraz je kazal, da ni spala celo noč. Nadporočnik ni imel besedij, da bi jo potolažil, a polkovnik tudi ni mogel potajiti v sebi srea ljuhečega očeta. Molčal je tudi in resen hodil po sobi. Slednjič se je ustavil pred zaročencema.

„Ni pomoči“, rekel je žalostno in se držal za velike brke, da bi zakril svojo vznemirjenost, „morate pomisliti, gospod nadporočnik, na odhod. Poslovita se kratko. Saj se vrnete zopet in obetam vam, da bo Elza na vas čakala potrpečljivo. Sicer pa, kdo vé, kako dolgo bo trajala vojska. Ta četica

naselilo z vsemi svojimi napravami; ali če to ni možno, vsaj da spravimo tiskarno pod lastno streho. Kako vse drugače in boljše bi vredili tiskarnico, da bi nje prostori nam bili stalno zagotovljeni; brž bi porabili ljubljanski vodovod, da nam njega voda goni stroje, a vse to ne gré v tujem poslopji, katero nam lastnik lahko odpové vsacih šest mesecev. Odbor je torej lansko društveno leto trikrat obravnaval to zadevo, pa deloma so bila ponujena poslopja neprimerna za naše namene, deloma njih cena toliko visoka, da si odbor ni upal izvršiti nakupa ter se prehudo zadolžiti. Ako nam pa Bog vzbudi novih dobrotnikov ali če nam Njegova milost nakloni kaknega novega gosp. Hitija, bode se odbor takoj in odločno zopet lotil te zadeve. A nekaj vselega imam vendar povedati o tej stvari: prvi kamen za lastni dom „Katol. tiskovnega društva“ že imamo. Odbor je namreč pred nekoliko časom prejel iz zapuščine enega naših rajnih drušvenikov sto goldinarjev z namenom, naj so za hišo tiskovnega društva. Bog plačaj v večnosti blagemu našemu sobratu velikodušni dar — vsem živečim pa kličem: Vivant sequentes!

Dné 27. julija l. 1887. ste izvolili, prečastni gospodje, sedanji odbor ter mu dali zlasti nalog, da si prizadeva za dobitve „Katol. Bukvarne“ in „Katol. Tiskarne“. Odbor je to izvršil in danes, po pretekli triletni poslovalni dóbi vam izroči lastno, lepo vrejeno bukvarno in vsaj z najpotrebnišim zadostno oskrbljeno lastno tiskarno. Res, da to ni bilo mogoče brez precejšnjega zadolženja, a vendar zapuščamo narejenega dolga novemu odboru le še dobro polovico. Nadrobnejše Vam bo, prečastni gospodje drušveniki, poročal o poslovanji odborovem v minolem letu gosp. tajnik. (Dalje slédi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. junija.

Notranje dežele.

Volitve v deželne zbornice. V teku tega tedna se pričó volitve v deželne zbornice. Danes volijo kmetske občine na Moravskem; dné 27. junija bodo volitve na Štajerskem; dné 30. junija v Šleziji in v štajerskih in moravskih mestih; dné 2. julija bodo volila mesta v Šleziji; dné 3. julija štajerski in moravski veleposestniki; dné 4. julija veleposestniki v Šleziji; dné 5. julija kmetske občine saleburške; dné 7. julija občine predarelske; dné 8. julija kmetske občine bukovinske; dné 9. julija kupčijska zbornica saleburška; dné 10. julija predarelska in bukovinska mesta in kupčijska zbornica; dné 12. julija kupčijska zbornica v Feldkirchnu in veleposestniki na Saleburškem; dné 14. julija bukovinski veleposestniki. Dné 20. avgusta bodo volile kmetske občine, dné 25. avgusta mesta in trgi in dné 30. istega meseca kupčijska zbornica in veleposestniki na Koroskem. Za Zgoranje-Avstrijsko še niso razpisane volitve, četudi je deželni zbor že razpuščen. Spodnje-avstrijski deželni zbor utegne še-le meseca septembra razpuščen biti in bržkone se bodo takoj potem volitve razpisale.

nerednih Bošnjakov se ne more upirati rednim vojakom, in mogoče je, da že za mesec dni nastane mir. Elza, bodi pametna. Saj si hči vojaka in poznaš vojaške dolžnosti.“

Nadporočnik je vstal drzé roko nevestino v svoji. Pogledala sta si še enkrat zaupno v oči in se objela. „Moli za-me“, šepetal je nadporočnik mahaje z roko.

„Ne pozabi me, vrni se hitro“, ponavljala je nevesta in si pokrila obraz z rokama. Nadporočnik je stisnil roko polkovniku. Ta ga je pritiskal k sebi in ga poljubil. Molče je odhitel iz polkovnikovega stanovanja. Bilo je veliko samozatajenje, katero je moral premagati, in gotovo bi bil slednjič zmagan. Zato je hitel v vojašnico. Tu v šumu, med vojaki, svojimi drugovi je pozabil za malo časa vse in se iznebil grozne misli.

Svoj oddelek je našel pripravljen, postavljen v vzoren red. Nadporočnik Barta je ljubil svoje vojake in ti so skušali ohraniti njegovo ljubezen in naklonjenost. Pregledal je vse in stopil na to k nekaterim častnikom, ki so pričakovali polkovnikovega prihoda. Tu se je govorilo vroče o naglo nastalej bojni nevarnosti, o hrabrosti neprijateljev, o težavni vojski v divjem kraju s tako zvičajnim in predrznim sovražnikom. Poslušal jih je, vendar ni sam dosti govoril. Bil je v duhu pri svoji nevesti, od katere se je poslovil s tako bolestno in žalostno slutnjo, katere se ni mogel iznebiti. (Dalje slédi.)

Ogerska. Podpredsednik ogerski neodvisni stranki, poslanec Ugron, opomnil je pri neki konferenci v Kološvaru (Klausenburg), da je sklenil nastopiti javno in odločno proti radikalnim elementom v stranki. Skrajna levica na Sedmogorskem izrazila se je že leta 1878 za vstop stranke v delegacijo. Vendar dandanes ni na dnevnem redu to vprašanje. Njegov in prijatelj njegovih vstop v delegacijo je odvisen od treh okolnosti. V delegacijo bodo vstopili ali za velike vojne, ali za združenja zmerne opozicije z vladno stranko, ali kadar pride njegova stranka do večine. Pred vsem mu je glavna skrb, da napravi razkol med onimi elementi, ki stojé na podlagi iz 1848. leta, in onimi, ki so za glavna načela iz leta 1849. Zadnji, ki so bili v neodvisni stranki le iz gostoljubnosti, hočejo imeti glavno besedo. On sam, kakor tudi večina stranke, stoji na podlagi iz 1848. leta, in so pristaši personalne unije pod habsburškim vladarstvom. Kdor ljubi svojo domovino in hoče biti praktičen politik, vedeti mora, da je ta zveza nemogoča brez vladarske rodovine, s katero je zvezana Ogerska po pragmatični zvezi za vselej. Nadalje je Ugron objavil, da so ponudili Košutu imenovanj radikalni elementi, ko so bili šli lanskega leta k njemu, sestavo stranke na podlagi leta 1849; a Košut jih je zavrnil z zlatimi besedami in z veliko modrostjo. Istotako naredili so ti ljudje v razpravi o domovinski postavi, proti volji Košutovi, iz načelnega vprašanja osebno. Njegova stranka mora hrepeneti po večini in moči, a brez vladarja in cesarske rodovine se ne dá to doseči; prizadeval si bode torej, da bode svoje ljudi na imenovani podlagi organizoval ter se obrnil z njimi proti podržavljenju uprave. Skušal bode to doseči že v teku poletja.

Vnanje države.

Srbija. Kakor se poroča iz Belega Grada, plegli so se valovi razburjenosti srbskih trgovcev proti Avstriji. Na preteklo nedeljo napovedani shod so odložili do prihodnje nedelje, vendar pa že zdaj sklenili resolucijo, vsled katere upajo kupčijski krogi, da se bo zabranilo nadaljno kupčijsko zamotanje med Srbijo in Avstrijo, ker je obstoj dosedanjih kupčijskih pogodb velevažen za eno kakor drugo državo.

Rusija. Na izjavo „Nov. Vremena“, da se megla nad Evropo gosti, in na poročilo milanske „Perseverance“ o podaljšani trodržavne zveze do 1895. l. ter na razpravo „Fanfulle“ o rusko-francoski zvezi, oglasila se je „Münchener Allg. Ztg.“. O podaljšani imenovane trodržavne zveze do 1895. l. precéj dvomi, pač pa je mogoča zveza med Rusijo in Francijo. Mej drugim piše zadnje imenovani list tako-le: „Ko bi se res Rusija in Francija utegnili zvezati še le zdaj, uvideli bi, da se je ta zveza pokazala za potrebno še-le v najnovejšem času. Taka zveza pa nima še nikakega vojnega pomena, če ni sklenena s posebnimi nameni; iz te zveze bi se le pokazalo, da se zdi imenovanima državama potrebna trdna in zanesljiva zveza nasproti trodržavni zvezi. Ne vé se sicer, ali utegne to zvezo pospešiti angleško-nemško sporazumenje, vendar v Petrogradu in v Parizu sumijo, da je Anglija stopila vsled tega sporazumenja v nekake prijateljske razmere z Nemčijo.“

Francija. Francoski listi pišejo eni tako, drugi zopet drugače o sporazumenju med Anglijo in Nemčijo. Nekateri časniki trdijo, da je to sporazumenje za Nemčijo velike koristi, drugi pa pravijo, da je Nemčija pri tem na slabšem ter omenjajo pokrajine Vitu, Ugando in one južne ob Nyassi. Zopet drugi maloverni listi pa zagotavljajo, da tiči v tej pogodbi nekaj tajnega med obema državama. Vsi vkupe pa se vjemajo v tem, da znači to angleško-nemško sporazumenje veliko prijateljstvo med njima in Anglija utegne morebiti celó stopiti v trodržavno zvezo.

Nemčija. Kakor poročajo listi, vršila se je dné 23. t. m. v Berolinu zanimiva izprememba v ministerstvu. Finančni minister Scholz je zapustil državno službo in njegovo mesto je zavzel Miquel, pristaš národno-liberalne stranke. S tem se bo gotovo imenovana stranka približala gubernamentalni politiki. — Major Wissmann, biva sedaj v Berolinu in je povabljen v Potsdam na carski obed. Temu vojaškemu dostojanstveniku nič kaj posebno ne ugaja angleško-nemška pogodba. On pravi, da je nemogoče, da bi se Anglija in Nemčija sporazumljale v naselbinski politiki in bi se laže govorilo o hudem tekmovanju v naselbinskih zadevah. Vzhodna Afrika nima za Nemčijo po njegovem mnenju nikakega pomena, če pride Sansibar popolnoma Angležem v roke. Veselje, ki ga imajo nekateri nad tem sporazumljenjem, izpremenilo se bo kmalu v žalost.

Belgija. Poročalo se je že, kako se v Belgiji javlja tok za splošno volilno pravico. Dné 23. t. m. je bilo v Gentu več shodov, in celó sprejeto je napravili ti rogovileži. Namesto zastav so imeli velike deske z napisom: „Zdaj smo sužnji, volilna pravica nas stori ljudi. Kdor je volilec z denarjem postal, dobi se lahko z denarjem. Kdor je dober za vojaka, dober je tudi za volilca.“ Spravedla so se vdeležili največ delavci socijalistiškega mišljenja. Ob osmih zvečer je pa prišlo do prepira med temi in policijo, a minul je brez hujših posledic.

Izvirni dopisi.

Iz Ljutomera, 23. jun. (Ljutomer = Leitmeritz?) Notica v „Slovencu“ št. 188, da se je v Ljutomer poslani list „Slovencu“ s poštarjem pristavkom „Leitmeritz“ vrnil na Celko, potem nazaj v Ljubljano, ter je še le čez teden dni prišel naročniku v roke, daje mi povod, da izpregovorim nekaj besedij o naših poštnih razmerah.

Višje pošno ravnanje zavzema pri vsaki priliki, da se morajo poštni uradniki v krajih z mešaním prebivalstvom držati ostro enakopravnosti, ter izdaje za take kraje dvojezične poštne znamke in jemlje tudi večinoma na to ozir pri nameščenju uradnikov.

Naši neerarni poštarji pa se za te ukaze malo brigajo, najemajo si nemške ekspeditorje, ki niti slovenski govoriti ne znajo, in če tudi kdo izrečno zahteva dvojezične poštne znamke, jih čestokrat ne dobi, ker si jih poštar noče naročiti.

Tako je bilo v Ljutomeru in Ormožu.

Od 1. junija imamo v Ljutomeru novega poštarja, ki je sicer naš rojak, pa je baš v svojih službah po Nemškem celó slovenski pozabil. Poštni urad je sicer izgledno vredil, prodaje tudi brez zahtevanja dvojezične poštne znamke, ali nad uradom ima samo nemški napis in v uradu čisto nemškega ekspeditorja.

Kako bi mogel ta urno in v redu pisma in časnike na vse kraje celega okraja razposlati, če slovenskih imen teh krajev ne pozná, v uradnih zapisnikih pa itak ne najde pravih izvirnih imen, ampak ponemčene spake, katerih drugje ne poznajo, kakor v ponemčenih uradih.

Kdo bi mislil, da so Wagendorf Babinci, Wantschen Bunčani, Schützendorf Stročja ves itd. Iz nevednosti se torej lahko poštarju velike napake primerijo; ker ne pozná pravega imena bližnjemu kraju, pošlje pismo, Bog vé, kam, po svetu. Svoje dni je neko pismo iz Vojnika v Konjice potovalo skozi Kójnico v Bosni, ter potrebovalo v Kónjice več dni, kakor bi bilo potrebovalo ur. Včasih pa tudi nedolžna slovenska adresa katerega nemškega poštnega uradnika tako razkači, da jo vrže v kót, ali pa navzlic pošlje po svetu, — Bog vé, kam. Tudi taki slučajji so bili v časnikih že objavljeni.

Vse te neprilike bi se lahko odstranile, ko bi v poštnem registru v naših krajih poleg ponemčenih imen imeli tudi izvirna slovenska imena, in ko bi tistim uradnikom, ki sovražijo slovenski jezik, odtegnili tudi slovenski kruh. Slovenci pa bi morali dosledno pisati v vseh pismih, tako v nemških, kakor v slovenskih, le izvirna slovenska krajevna imena, in ne ponemčenih spak. Zato jaz pišem tudi nemški: Ich gehe nach Norsince, in ne: ich gehe nach Ur-schendorf. Tako delajo tudi drugi narodi.

Iz Šmarja, dné 23. junija. (Veselici.) „Na Gorenjskem je fletno, k' so visoke gore!“ Tako smo prepevali svoje dni. Jaz pa rečem, da tudi na Dolenjskem ni neprijetno. Tudi tukaj imamo svoje zanimivosti, svoje prijetnosti, svoje veselje. Pred kratkim smo imeli dve veselici. V soboto, na praznik patrona šolske mladine, je bilo šolarsko veselje; v nedeljo potem pa zabava „Šmarijskega bralnega društva“. Kako pa se je vršilo vse to? — Naj povém.

V soboto zjutraj ob 7. uri zbere se šolska mladina lepo snažno opravljena v svojih šolskih prostorih. Pod nadzorstvom učiteljskim gredó potem v lepem redu k podružnici sv. Križa, kjer daruje čast. gosp. katehet sv. mašo, pri kateri pojó šolarji. Po sv. maši pa se podajo vsi na mežnarjev vrt, kjer prejme vsak šolar od bogato obložene mize svoj delež: štruco, rožičev itd. Na to se prične zabava. Več učencev in učenk kaže, kaj se je navadil in kako napredoval, in koliko se izuril v deklamaciji, v petju, v telovadbi itd. Zares, čuditi se je bilo malim otrokom, s kako spretnostjo in veseljem so vse to izvrševali. Lahko je p. n. učiteljstvo ponosno na tolike vspehe svojih šolarjev in šolaric! Nad vse presenetil nas je pa konec tej otroški zabavi. Učenka Pepca Potokar stopi na nekoliko vzvišeni prostor ter se z lepo besedo in veliko navdušenostjo in neprestrašenostjo v imenu vseh učencev in učenk prisrčno zahvali za prejete darove omenjenega dné, za lepe nauke, ki jih v šoli prejemajo, in naposled izročivši vse pod varstvo sv. Alojzija, patrona šolske mladine, obljubuje zvestobo Bogu in cesarju in konča svoj lepi govor. Nato pa skupno zapojó cesarsko pesem pred šolsko zastavo in zopet v lepem redu gredo

veselo vsak na svoj dom. Ta dan bode ostal šolski mladeži v spominu.

V nedeljo popoldne pa je „Šmarijsko bralno društvo“ imelo svojo veselico v Kozinovi hiši (rekše „pod kozolcem“) na Sapu, kakor je „Slovenec“ že omenil.

Zbralo se je precejšnje število ljudstva. Se celó iz „bele Ljubljane“ so nas počastili s svojim pohodom, če tudi je pot precej neprilika, ker nimamo še železnice. Veselica se je vršila sploh povoljno v zadovoljnost vseh po naznanjenem programu. V Šmarje došle goste pozdravil je strel iz „možnarjev“, vsprejel pa g. nadučitelj. Streljalo se je tudi potem na Sapu med zabavo mnogo. Jako zadovoljno so se naši ljudje smijali gibčnim kolesarjem, kateri so uganjali svoje burke na kolesih. Postrežba dobra, jed in pijača izborna. Petje vse pohvalno. Gospa Suva je pričujoče občinstvo očarala s svojim lepim glasom. Tudi moški in mešani zbor sta dobro rešila svoji nalogi. Nad vse iznenadila pa je slavne goste zopet napominana učenka, domača hčerka, Pepca Potokar, s svojo deklamacijo.

Resnično, čuditi se je, kako neustrašeno, kako lepo priprosto je kot priprosta, kmetška deklica govorila. Bilo je znati, da so slavni gostje zadovoljni bili z vsem. Zares prijetna zabava! Škoda le, da se je proti večeru k hudi uri napravljalo ter slavne goste oplašilo, da so se kmalu vračali, vendar vesel, vsak na svoj dom.

Iz Famelj v vremski fari, 24. junija. Danes popoldne po 4. uri nastal je ogenj v Goričah pri vdovi Mariji Kovačič-evi h. št. 8. Pogorelo ji je: Hlev, skedenj, svinjak z enim prasetom, kolarnica, hram, vse gospodarsko orodje, mnogo vinske posode, čebelnjak s čebelami, mnogo sadnega drevja, trt in latnikov, v skupnej vrednosti 1900 gld. Zavarovana bila je pri „Riunione Adriatica“ samo za 350 gld. Sreča Božja bila je, da je bilo mirno vreme, in da so bili ljudje pri domu; sicer bi bila vsa vas v malem času kup pepela. Kako je ogenj nastal, se še prav ne vé, najbrže po otrocih.

Pri velikem uboštvu letošnjem, ker je pri nas sploh velika reva in beda, in ker je uboga vdova sama z malimi otroci, od katerih je najstarejši deset let, je vsega usmiljenja in pomoči vredna in potrebna.

Do usmiljenih sre se tedaj tem potem kliče in pohlevno prosi nujne pomoči. Vsak najmanjši dar se bode s hvaležnostjo vsprejel. Darovi naj se pošiljajo č. g. Ivanu Škerjancu, župniku v Vremah ali pa županstvu v Famljah pri Divači.

Županstvo občine Famlje.

Iz Prage, 21. junija. (Zavetišče za opuščeno mladino. — Božja pot na sv. Goro pri Příbramu. — Razno.) [Konec.] V nedeljo, dné 15. tek. meseca, vršila se je pa božja pot na sv. Goro pri Příbramu, ki je nekako slična z ono na sv. Višarje v Slovencih. V prekrasnih, z velikimi troški obnovljenih božjepotnih prostorih na spomeniškem holmu zbralo se je v ta dan blizu 60.000 ljudij, da proslavijo koronovanje Matere božje. Pri pridigi in pontifikalni sv. maši, kojoj je daroval blagosl. škof Fr. Schwarz iz Prage, bilo je prisotnih nad 30 do 40 tisoč ljudij. Od zgodnjega jutra vrstila se je procesija za procesijo, nekatere so prišle celó iz zapadne Bavarske, druge od Krkonoš, z Morave, da iz Silezije. Propoved o 1/10. uri je imel č. g. V. Svehla, župnik na Smihovem. Pri slavnostni sv. maši streglo je g. pontifikantu okolu 40 duhovnikov. Na koro so pa izvajali izborno koralno mašo Skuhorskega. Po sv. maši vršilo se je takozvano koronanje čudotvorne sohe Marijine. Pri sprevodu tvorili so dvojno vrsto příbramski ostrostreleci, rudokopi iz Brezovih Gora v uniformi in vojaški dostojenci, vseh vkupe 1200 mož; v sprevodu svirale so tri godbe, vsaka broječa po petdeset godcev. Popoldne so bile slavne litanije od Křižkovskega. Vsa božja služba vršila se je zvanj cerkve pri takozvanem cesarskem altari, ker sta ondi počastila cesarja Leopold in Ferdinand kip Matere božje; ljudje so stali ali pa sedeli pod milim nebom. Vreme je bilo ugodno. Prodajalec obrazov, križev in raznovrstnih božjepotnih spominkov so lepo — želi, prodali so ogromno svojega blaga; samo z vožnjo po železnici niso bili zadovoljni božjepotniki, ker se v taci slučajih brezversko osebje tu kot na jugu vede kaj malomarno do vernega ljudstva.

Okončujoč svoj dopis sem ravnokar zvedel, da bode na Mickiewiczovi slavnosti v Krakovem zastopal „Umeteljsko besedo“ pisatelj g. Edv. Jelínek in položil venec na rakvo velicega pesnika na Wa-

welu, a tudi češko novinarstvo bode častno zastopano v Krakovem. — Dalje se mudé te dni v Pragi češki rojaki iz tujine: harkovski vseučilišni profesor in državni svetnik dr. Šercl, varšavski vseučilišni profesor dr. Jos. Pervolf, in londonski inženir g. Meilbek, koji je s svojo domovino vedno v zvezi, dasi je že 20 let odsoten; dospel je pa sem v Prago tudi sloveči učenjak petrograjske univerze profesor Jak. Gret.

Iz Šmarjete, 24. junija. Danes smo izročili materi zemlji truplo g. Janeza Kaliger-ja, šolskega voditelja v Šmarjeti. Rojen je bil 1821. l. v Stopičah pri Rudolfovem. Bil je orglavec v Hinjah, Prečini in zopet v Hinjah. Od tam je šel l. 1852. v Idrijo v preparandijo. Leta 1853. v jeseni bil je nastavljen v Stopičah za učitelja ter tam deset let pridno šolsko mladino poučeval. Od tod je bil v Šmarjeto prestavljen v enaki lastnosti ter tukaj 27 do 28 let prav vneto in izgledno svoje dolžnosti kot učitelj in cerkveni pevec in orglavec v zadovoljnost svojih višjih opravljal. Ljubil je šolsko mladino, bil dober oče in skrben človek! — Pokazalo se je danes, kako so ga vsi ljubili in spoštovali, ker se je pogreba vdeležila vsa šolska mladina, mnogo faranov, 21 gg. učiteljev in učiteljic. Zapeli so gg. učitelji pred šolo „Blagor mu“, v cerkvi pri sv. maši lepe mrtvaške pesmi in „Nad zvezdami“. Po sv. maši je č. g. župnik Ant. Krčon izpregovoril nekoliko besedi v slovo in na to so še zapeli vrli pevci učitelji „Jamica tiha“. Želeli so mu vsi sveta nebesa, rajsko veselje nad zvezdami itd. Naj v miru počiva! J. S. H.

S Skaručine pod Šmarno Goro, 23. junija. (Raznoterosti.) Naj pričnem z glavnim predmetom — s škaruško cerkvijo sv. Lucije, znano in slovečo božjo potjo. Bila je znotraj že ob skrbih prejšnjega č. g. župnika vodiškega T. Kajdiža, sedanjega dekana v Moravčah, po vsem ozaljšana, a sedanji župnik, č. g. Š. Žužek, lotil se je tudi vnanjega dela, dal popraviti strehi nad zakristijama, odpravil ne ravno lepo lopo pod zvonikom in zdaj se bo prenovila še velika slika sv. Krištofa na vnanjem zidu ter sploh vse olepšalo. Delo bo dovršeno menda do sv. Jakopa, ko je tu glavni shod.

Razen cerkve prenovljen je tudi farovž jako lično, le škoda, da je prazen, ker ne morejo dobiti duhovnika. Morda te vrste katerega gospoda napotijo, da se oglasi. Vsa čast in hvala pa č. g. župniku, da je v kratkem času svojega župnikovanja storil toliko posebno pri tej znani lepi cerkvi.

Temu kratkemu poročilu dostavim, da so cerkev v Repnjah sv. Telesa dan obiskali tatovi in razbili ter izpraznili pušice. Plen menda ni bil ravno velik, morda je več škode pri pušicah in drugje. Ljudje sodijo, da so to storili tisti trije ptiči, ki so ušli z Grada in se po teh krajih klatili.

Če dostavim, da letina tukaj prav dobro kaže, ménim, da je dosti za zdaj.

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) je podaril za pogorelece v Dragavanji Vasi pri Črnomlju 1000 gld.

(Za častnega občana) je izvolil občinski zastop pri Sv. Gregorju v seji dné 22. t. m. preblagorodnega gosp. dež. predsednika barona Winklerja.

(„Matica Slovenska“) je imela včeraj popoldne v mestni dvorani XXV. redni veliki zbor. Predsednik, prečast. g. kanonik in profesor J. Marn, je pozdravil navzoče ter v glavnih potezah opisal delovanje prvega narodnega znanstvenega zavoda. H koncu govora se spominja poroke nadvojvodinje Marije Valerije. V znamenje veselja in udanosti je vstal ves zbor. Nato je g. župan Grasselli naglašal, da si mestna občina šteje v čast, da si je „Matica“ izvolila mestno dvorano kot zbirališče. Kot načelnik stolnega mesta in naravnega središča slovenskega naroda pozdravlja zbor in izraža željo, naj bi „Matica“ vsestransko napredovala in se razvijala. Predsednik ga zahvali v imenu društva, zbor zakliče: „živio!“ — „Matica“ je imela od 1. januarja do 31. decembra 1889. leta 9681 gld. 66 1/2 kr. dohodkov, 7551 gld. 22 1/2 kr. stroškov; torej ostalo je v gotovini 2130 gld. 44 kr. Premoženje „Matice“ je znašalo koncem l. 1889. v gotovini 130 gld. 44 kr., v hranilnici 2000 gld., v obliacijah 10.499 gld. 75 kr., intabulirani kapital 6000 gld., vrednost hiše 29.400 gld., inventar 450 gld., zaloga knjig 3000 gld., čisti znesek zastankov 428 gld. 34 kr., vkupe torej 51.908 gld. 53 kr. Od prejšnjega leta se je zmanjšalo premoženje za

300 gld. 75 1/2 kr., ker so popravki hiše stali nad 1200 gld. V proračunu za prihodnje leto je 7085 gld. 90 kr. dohodkov, 6528 gld. 69 kr. stroškov, torej 557 gld. 21 kr. prebitka. Gimnazijski učitelj g. L. Pintar izreče zahvalo vsemu odboru in navsvetuje, da se per acclamationem izvolijo prejšnji trije presojevalci računov, in sicer gg.: Fr. Bradaska, Drag. Žagar in Gustav Pirc. Tajnik gosp. Lah je prečital dolgo in stvarno sestavljeno letno poročilo, katero objavimo v prihodnjih številkah. Odbornik g. Bartelj kot prihodnji vrednik „Slovenski Besedi“ pojašnjuje glavni namen tega lista, ki ga namerava „Matica“ izdajati. List bode v prvi vrsti namenjen slovenskemu pravopisju, vendar bode sprejemal tudi članke o jezikoslovju, ako bodo saj posredno v zvezi s pravopisom. V oktobru ali saj koncem tega leta bode izšla prva številka. Dr. vitez Bleiweis naglašá z veseljem, da „Matica“ izdaje tudi šolske knjige. Tega namena naj bi ne izpustila iz očí, ker moremo upati, da kdaj dobimo slovensko višjo gimnazijo in slovenske paralele na realki. G. dr. Josip. Vošnjak izreče zahvalo društvenemu odboru, osobito gospodu predsedniku, ki navzlic svoji priletnosti požrtvovalno deluje na korist „Matice“. Zahvaljuje se sproži gosp. predsednik misel, naj bi se kje odprla javna knjižnica, kjer bi bile na razpolago tudi knjige „Matice“, ki sedaj ležé neporabljene. Podpredsednik g. prof. Levce prečita štiri dopise, in sicer tri s Štajerskega, enega iz Bolcana na Tirolskem od g. prof. Schreinerja, v katerih dotični člani v bistvu soglasno nasvetujejo, naj bi „Matica“ izdajala znanstven in ne le pravopisen list. Po daljšem razgovoru je bil soglasno sprejet predlog g. Levce, naj se pooblasti odbor, da presodi ta nasvet in v prihodnjem zboru stavi konkretne predloge, ker so ti nasveti za letos došli prepozno. „Slovenska Beseda“ ostane torej začasno društven list za slovenski pravopis ter se razširi v znanstven list, ko je zagotovljen mogoč obstanek. Naposled se je vršila dopolnilna volitev odbornikov. Oddanih je bilo 493 glasov, absolutna večina znaša 247. Dobili so gg.: dr. Poklukar in J. Tomšič po 493, dr. Lampe, J. Marn in dr. Šust po 492, dr. Sernec 481, J. Kersnik 457, A. Koblar 449, dr. Dolenc 447 in dr. Tavčar 410 glasov, in so torej po § 12. društvenih pravil izvoljeni v odbor za dobo štirih let. Dobili so še gg.: A. Kalan 44, dr. Janežič 13, dr. Gregorič, L. Jeran in Fr. Povše po 12, J. Šiška 10, dr. Mahnič 7, dr. Križanič in dr. Šušteršič po 6, J. Ažman 5, A. Funtek 3, A. Karlin in A. Žlogar po 1 glas. — Danes je imel odbor sejo, da se je sestavil.

(Svečano odprtje mestnega vodovoda ljubljanskega) bode dné 29. junija ob 12. uri opoldné pri vodometu na cesarja Jožefa trgu. Vodomet je skoraj dogotovljen. Včeraj so pričeli staviti odre za gledalce in povabljeni dostojanstvenike. Ob 1. uri popoldné bo slavnostni obed v dvorani starega strelišča.

(Umrl) je gosp. Janez Kaligar, učitelj v Šmarjeti na Dolenjskem. N. v m. p.!

(Toča.) Iz Šentpetra pri Novem Mestu se nam poroča: Na kresni večer je v tukajšnji župniji razsajala silovita nevihta. Kakor orehi debela toča je skoro popolnoma stolkla najlepša polja, ki so letos izredno obetala mnogo pridelka. V vinogradih na Trški gori so zasledili trtno uš. Slabe nade za bodočnost!

(Zločin.) Iz Kočevja se nam poroča: Te dni zgodil se je v Górenjem Zdihovem (Oberskril) grozen zločin. Dvaindvajsetleten mladenič je že več časa zasledoval dekle, ki pa se mu je izogibala. Oni dan pa jo zagleda na polju z drugimi ženskami, pokliče jo po imenu, češ, da mora nekaj posebnega ž njo govoriti. Naposled dekle stopi k njemu. Ko izpregovorita nekaj besed, potegne mladi brezbožni človek iz žepa samokres, ustrelí in zadene nesrečno dekle v srce. Dekle krčevito pritisne roko na smrtno rano, zgrudi se in izdihne. Morilec zbeži, pa se kmalu naznani sam okrajnemu sodišču v Kočevju. V nedeljo popoldne se je odpeljala komisija z morilecem v Zdihovo, da konstatuje umor deklice, ne še dvajset let stare. — Grozni umori in poboji se vedno množé, kar ne dela časti deželi, in priča o vedno rastoči nenravnosti.

(Treščilo je) v nedeljo zvečer v zvonik podružne cerkve sv. Križa v moravški župniji. Strela ni užgala, vendar je napravila veliko škodo. Na eni strani zvonika je doli zbila streho, srednji zvon

vzdignila iz tečaja, zdrobila kazala pri uri in drugo železje ter razrila cerkveno streho po slemenu. Tudi zidovje zvonika je močno poškodovano, železno ploščo pa, ki je bila v cerkvi vzdignjena v spomin, da je bil v bližnji vasi Zagorici rojen slaven matematik Vega, so našli streljaj daleč od cerkve, sicer pa nepoškodovano. Lopo pred cerkvijo je strela popolnoma odkrila. V cerkvi je pri obeh stranskih oltarjih posmodila pozlačena okvirja, zvonice zmetala po cerkvi, pred velikim oltarjem vzdignila ploščo iz tlaka in tam menda šla v zemljo. Ko so cerkev odprli, je bilo toliko dima, da nihče ni mogel notri, dokler se ni razkadilo. Ravno v tem trenutku je cerkovnikov brat zvonil mrliču. Ker pa so se vrvi na njegovo srečo odtrgale, ni ga strela zadela, vendar je nezavesten obležal. Strelavoda cerkev nima, ker ljudje mislijo, da strele ná-se vleče gora, pod katero stoji cerkva.

(„Katoliška družba“) ima prihodnji torek dne 1. julija na Rožniku sv. mašo za društvenike zjutraj ob 5. uri z navadnim darovanjem za uboge iz Vincencijeve družbe.

(S Koroškega): Nove slovenske posojilnice snujejo v Velikoven, Sinči Vasi in Tinjah. — Deželni predsednik baron Schmidt-Zabierov je bil nedavno v St. Jakobu in se osebno prepričal, da se slovenščina v šoli preveč zanemarija. Ukazal je g. učitelju, naj se bolj ozira na slovenščino, in obljubil, da se bode razširil slovenski pouk. Ta obljuba je vesela, naj bi se tudi uresničila. — Podružnica sv. Cirila in Metoda za Celovec in okolico bo imela dne 2. julija ob 1/2 8. uri zvečer v hiši kat. rokodelskih pomočnikov svoj letni občni zbor.

Raznoterosti.

— Junaško delo. Iz Newyorka se poroča: Mašinist pri znani železnični družbi v Ameriki se je predrzno spustil v smrtno nevarnost ter ob enem pokazal svoje človekoljubje. Ko je najbolj letel vlak po svojem gladkem tiru, zagledal je omenjeni mož ne daleč proč na železni cesti igrajočega se otroka. Ljudje, ki so gledali iz vagonov, videli so pretečo nevarnost. Otrok je bil preblizu, vlaka ni bilo mogoče do tja ustaviti, in vsem se je zdelo, da je tu za otroka neizogibna smrt. V tem trenutku ukaže mašinist kurjaču, naj zapre sopar, dočim je stekel sam na konec stroja se dobro vpril in — zgrabil otroka izpred stroja. Ko ga je imel v rokah, vrgel ga je poleg železnične proge, kjer je bil varen pred strašno smrtjo. Sto korakov od tega mesta, kjer je sedel otrok, ustavil se je vlak. Zdaj še-le

videli so popotniki, kaj se je zgodilo z otrokom. Stariši imenovanega otroka niso mogli dovolj zahvaliti mašinista za njegovo veliko delo.

Telegrami.

Dunaj, 26. junija. Cesarski namestnik na Gor. Avstrijskem grof Merweldt je imenovan za ces. namestnika na Tirolskem in tajnega svetovaleca. Dvorni svetovalec v Inomostu baron Puthon je imenovan za ces. namestnika na Gor. Avstrijskem. Namestniški svetovalec vitez Hebenstreit je imenovan za dvornega svetovaleca pri namestništvu v Inomostu. — Mnogi listi jako pohvalno pišejo povodom desetletnice ministrov Dunajevskega in Welsersheimba. Priznavajo za sluge Dunajevskega, vedno manjši primanjkljaj, večji državni kredit in njegovo močno in živo inicijativo na vseh poljih gospodarskega življenja, kar je Avstriji pripomoglo, da more nositi težko orožje. Welsersheimb je s svojo strokovno veljavo, odkritosrčnostjo in prijaznostjo izvršil velike reforme na polju sedanjega razvitega brambenega sistema. „Presse“ omeni, da more vlada Taaffejeva z obema ministroma slaviti ta dan.

Berolin, 25. junija. Cesar je povzdignil majorja Wissmanna v plemenitaški stan. — V državnem zboru je vojni minister odgovoril poslancu Bebel-u, da je vojaška predloga posledica francoskega brambenega sistema. Dvoletna služba je sedaj nemogoča.

Pariz, 25. junija. V St. Jeanu se je zrušil most, 50 oseb je palo v morje, danes so našli 7 mrličev.

Madrid, 25. junija. Po uradnih izkazih je doslej v 14 vaseh za kolero zbolelo 193 oseb, umrlo 112.

Umrli so:

23. junija. Vladimir Vidmar, strugarjev sin, 9 let, Križevniške ulice 2, davica.

24. junija. Marija Trtnik, šivilja, 21 let, sv. Petra cesta 64, srčna hiba.

V bolnišnici:

24. junija. Martin Jerančič, delavec, 52 let, jetika.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
25	7. u. jut.	738.4	15.2	sl. szap.	oblačno	0.00
	2. u. pop.	738.0	24.0	sl. svzh.	"	
	9. u. zveč.	739.5	16.0	brezv.	jasno	
Srednja temperatura 16.7° za 0.4° pod normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

23. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88	gld.	59	kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " " 16% "	89	"	05	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109	"	40	"
Papirna renta, davka prosta	101	"	30	"
Akcije avstr.-ogerske banke	972	"	—	"
Kreditne akcije	303	"	75	"
London	116	"	80	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleond.	9	"	30	"
Cesarski cekini	5	"	55	"
Nemške marke	57	"	42 1/2	"

Tuji.

24. junija.

Pri Slonu: Grebner in Manheimer, potovalec, pl. Holloy in Schönwald, trgovca, z Dunaja. — Klein, vladni koncipijent, z Krškega. — Buckstein, potovalec, iz Švice. — Kalmus iz Trsta. — Heller, in Pollak, posestnika, iz Solnograda. — Fischer, potovalec, z Ogerskega. — Knoll, trgovec, z Gornje-Avstrijskega. — Kyovsky, gozdar, s Koroškega. Eisler, trgovec, z Ogerskega.

Po kratu rabi neobhodno potrebno sredstvo za čiščenje zob.

Nova ameriška

KALODONT F. A. Sarg-ov sin in drugovi,
c. kr. dvorni zalagatelj na DUNAJI.

Dobiva se pri vseh lekarnah in parfumerijah itd. 1 komad 35 kr. V Ljubljani pri lekarnarjih Erazmu Birschtzu, Vilj. Mayerju, Gabrijelu Piccoliju, Iv. Svobodi, pl. Trnkóczyju, dalje pri C. Karingerju, Josipu Kordinu, Petru Lasniku, M. F. Suppanu, Antonu Krisperju. (52-48)

„THE GRESHAM“
zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Podružnica za Avstrijo: Dunaj, Giselastrasse 1, v hiši društva.
Podružnica za Ogersko: Pešta, Franz-Josefplatz št 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva dne 30. junija 1889 frank. 106,578,528.96
Letni dohodki premij in obresti " 19,328,518.86
Izplačitve za zavarovalne in rentne pogodbe, za zakupnine itd. v dobi društvenega obstanka (1848) " 219,930,701.87
V zadnji dvanajstmesečni poslovalni dobi vložilo se je pri društvu za novih ponudb, valed česar iznaša v dobi društvenega obstanka skupni znesek vloženih ponudb 1,610,827.280.—
Prospekte in tarife, na podlagi katerih izdaja družba police, kakor tudi obrazce za predloge daje brezplačno

glavni zastop v Ljubljani
(12-6) pri
Gvidu Zeschko-tu
Tržaška cesta, št. 3.

Srečke dunajske razstave à 1 gld.
Vsaka srečka za 2 oboje srečkanje veljavna.
Kazalo sreček obojega srečkanja. (6)

Prvo srečkanje 14. avgusta 1890. Drugo srečkanje 15. oktobra 1890.

1 dobitok 50.000 gl. vrednosti	1 dobitok 50.000 gl. vrednosti
1 " 5000 " " "	1 " 5000 " " "
1 " 2000 " " "	1 " 2000 " " "
1 " 1000 " " "	1 " 1000 " " "
2 " 500 " " "	2 " 500 " " "
5 " 200 " " "	5 " 200 " " "
10 " 100 " " "	10 " 100 " " "
20 " 50 " " "	20 " 50 " " "
50 " 20 " " "	50 " 20 " " "
200 " 10 " " "	200 " 10 " " "
2000 " 5 " " "	2000 " 5 " " "

Srečke po 1 gld. dobivajo se pri C. C. Mayer-ju v Ljubljani.

OLJNATE BARVE
v
kositarških pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje
ADOLF HAUPTMANN,
tovarna oljnatih barv, laka in firneža
semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.

(34)